

Skovens konge.

Jagt på kronhjort, mener jeg, er noget af det ypperste jagt, man kan opleve i Danmark. Desværre er det dermed også temmelig dyrt, at komme med i noget jagt, hvor der reelt er en mulighed for at skyde en kronhjort her i Danmark. Men så har vi da heldigvis andre muligheder.

Polen, endnu engang, eller skal vi sige 5. gang. Jeg har tidligere fortalt om min første bukke jagt i Polen. Der foruden har jeg en gang mere været der nede på bukke jagt. Og 2 gange på jagt efter kronhjort, uden held.

Så nu prøver jeg endnu engang, om ikke jeg kan få en kronhjort i min jagtjournal. Så onsdag aften sidder jeg for 5. gang i bussen på vej mod Polen, til forhåbentlig endnu et fantastisk jagteventyr. Jeg har faktisk været temmelig spændt på, om vi over hovedet kom af sted, da der har været en del restriktioner for udenlandsrejser pga. Covid19 epidemien. Men vi kom af sted, og alt forløb godt på turen.

Vel ankommet bliver vi indkvarteret. Vi skal bo 6 jægere, der hvor jeg skal bo, men vi skal så jage under 2 forskellige jagtforeninger. Og der er planlagt i alt 8 jagter pr. mand, så vi skal nok få vores jagtlyst stillet.

Vi får aftalt med vores vært, hvordan vi gør det med spisning før og efter jagterne. Og vi får slappet lidt af, og sovet lidt, så vi er helt klar til den første jagt torsdag aften.

Om aftenen møder der så 6 polske jægere op, som skal guide os på vores jagter. De får ordnet vores papirer, så vi har lov at gå på jagt i Polen. Og vi får forklaret lidt om, hvor store hjorte vi er interesseret i at nedlægge. I Polen kan det godt være et spørgsmål om, at de ikke viser os for store hjorte, næppe noget man vil opleve i Danmark. Og så er det ellers af sted med hver vores guide, i hver vores retning.

Jeg vil ikke klage over nogen af de guider, jeg har haft i Polen. De har alle gjort det fremragende. Men ham, jeg fik den her gang, var bare lige en tand bedre, end nogen af de andre jeg har oplevet. Sproget er jo altid en barriere, når man skal kommunikere mellem dansk og polsk. Det er ikke altid, vi kan forstå hinanden, når vi prøver med vores film engelsk, skole tysk og selvopfundne tegnsprog. Men her havde min guide fundet de vise sten. Han indtalte en besked på sin telefon, som så blev oversat til dansk, så jeg kunne forstå det. Og selvfølgelig modsat når jeg skulle sige noget til ham. Det gjorde det ikke bare en del lettere, nej det gjorde hele forskellen. Nu kunne vi forstå hinanden, og var fri for at skulle gætte hver anden gang.

Nå men tilbage til jagten. Vi kørte et godt stykke uden for byen, hvor vi boede. Og vi kørte igennem en hel del skov. For til sidst at parkerede i kanten af skoven, ud til et forholdsvis stort eng stykke, der lå mellem 2 skov stykker. Vi gik vel ca. 3-400 meter ud over engen til en hochsitz, der var placeret tæt ved det modsatte skovstykke, hvor der ved siden af, var et lille område med noget pilekrat. Godt sted til råvildt og vildsvin tænkte jeg, samtidig med at jeg bemærkede, at der var en hel del veksler ind igennem pilekrattet. Nå men det var kronhjort, vi var efter, så vi kravlede op i hochsitzen.

Det skal måske lige bemærkes, at i Polen er der ingen restriktioner på udformningen af skydetårne, så de er ofte noget højere end i Danmark. Og det var denne her også, så vi havde noget af en udsigt, da vi var kommet op og havde fået os placeret.

Vi havde ikke siddet ret længe, før den første kronhjort gav sig til kende i skoven bag os. Der kom en meget dyb karakteristisk kronhjorte brøl inde fra skoven. Guiden kiggede

smilende over på mig og stak veltilfreds tommelfingeren i vejret. Der var kronhjort på vej, kunne jeg næsten se han tænkte.

Men træerne vokser som sagt ikke ind i himlen, for efter denne ene tilkendegivelse fra hjorten inde i skoven, ja så hverken så eller hørte vi mere til ham. Nå men vejret var godt, og vi kunne da også hører andre hjorte længere væk, så der var stadig håb.

Jeg fik da også bekræftet mit første indtryk af reviret, for pludselig kom der en råbuk ud af pilekrattet ved siden af hochsitzen. Den forsvandt dog hurtigt ind i skoven bag os.

Nå men det var også kronhjortene, vi var kommet for, så vi sad og spejdede og lyttede til hjortene, der var noget længere væk. Efterhånden kom der flere og flere hjorte til koret af brølende kronhjorte, også nogen der var noget tættere på os. Så guiden syntes, vi skulle kører ned til den anden ende af engen, og prøve lykken. Det var jeg med på, for der skete nu ikke ret meget her.

Vi havde kun lige parkeret bilen og var steget ud af den. Da guiden vinkede mig over og pegede ud over engen, det var en rotte vildsvin, han havde fået øje på. Jeg nikkede anerkendende, men ville nu hellere se en hjort. Vi begyndte at gå ud til engen, men nåede ikke mange meter, før han igen vinkede til mig og pegede ud mellem et par små træer, der stod i kanten af engen. Jeg tog kikkerten op igen, og nu var der hjort i hele optikken, han var stor, jeg fik hurtigt talt mig frem til, det var en 12 ender. Han gik og jagede med en flok hinder, så han havde slet ikke øje for andet end dem.

Jeg nikkede bare til guiden. Og straks var han i fuld firspring på vej ud mod engen. Med den erfaring jeg har hjemmefra omkring det at pursue på råvildt, så var min eneste tanke, da jeg så hans fremdrift: "hold, hold, hold for fanden, det går alt for stærkt". Men jeg kunne ikke nå at stoppe ham, han var foran mig, så jeg måtte jo bare følge med. Efter 40-50 meter stopper han og peger igen. Jeg stopper også og tager kikkerten op igen, jeg spotter en hind, som står og stirre direkte i retning af os, og tænker så bare, det var den kronhjort. Men guiden fortsætter endnu en 40-50 meter, og vinker mig nu helt hen til ham. Han står bag en lille busk, og peger fremad til højre for busken. Jeg stikker forsigtig hovedet frem og gennem kikkerten kan jeg se, at hjorten stadig er der, og den kommer nu direkte imod os. Guiden siger jeg skal skyde, så jeg får skydestok og riffel op. Hjorten kommer stadig direkte imod os, så jeg skyder den lige ind i bringen.

Kronhjorten går direkte på næsen og lægger sig på siden, jeg kan gennem riffelkikkerten se den ligger og sparker. Jeg holder fokus på den et lille stykke tid, indtil jeg mener den er færdig. Så tager jeg riflen ned og går hen for at takke min guide. Han peger bare ud på engen og mumler lidt febrilsk "again, again". Jeg kigger ud mod engen, og der står en hjort. Den havde rejst sig igen. Jeg får hurtigt skydestok og riffel op igen, og sætter en kugle på det venstre blad. Hjorten sætter hovedet i jorden og tromler fremad, så den mest at alt minder om en sneplov. Efter et kort sprint løfter den hovedet, og står og vipper frem og tilbage med hovedet. Det velkendte "again" kommer atter fra guiden, så jeg sætter endnu en kugle på bladet. Hjorten bliver stående et par sekunder, så vælter den om på siden og bliver liggende.

Vi går ud til den med det samme, og den er stendød, da vi når ud til den.

Nu bliver vi så overvældet af en meget kraftig aroma, og jeg forstår med det samme, hvad det er, de taler om, når garvede jægere siger, at brunsthjorte lugter. Og det er ikke en duft af Chanel.

Kronhjorten viser sig at være en flot 14 ender, og jeg bliver straks lidt nervøs for prisen.

Så jeg spørger guiden, hvad han vil anslå den til at veje. Han mener den vejer omkring 6-7 kg. Det er lidt mere end jeg havde regnet med. Men det er ok.

I fællesskab får vi hjorten brækket og hovedet skåret af. Guiden viser mig hjertet, der er et pænt kuglehul i det, så den var allerede død i første skud, den vidste det bare ikke. Jeg kan også se leveren er skudt i stykker. Så det var rent adrenalin, der gjorde, at den kunne rejse sig igen.

Guiden mener lige, vi skal hjem til ham og hente en trailer, det synes jeg er en rigtig god ide. For bare tanken om, at vi skal mosle den ind i hans 4hjulstrækker, giver mig mareridt.

Vi får i fællesskab hjorten moslet op på en trailer, og kører hen til deres kølehus, hvor vi hænger den op. Hovedet afleverede vi på vejen til formanden for jagtforeningen, så han kunne få det kogt af.

Og så var det ellers hjem til de andre 5, og nyde lidt natmad og røverhistorier. Jeg var den eneste, der havde skudt hjort den aften. Men der var et par stykker mere, der havde set hjort, så snakken gik lystigt.

Næste morgen var der endnu en jagtdag, så da jeg mødtes med min guide, skulle jeg lige forklare ham, at jeg ikke var interesseret i flere kronhjorte. Jeg havde kigget på prislisterne, og regnet ud hvad den kunne løbe op i, hvis guidens bedømmelse af dens vægt holdt stik. Og jeg kunne allerede høre konens beklagelser, så det var nok bedst, at lade det blive ved denne ene hjort. Men jeg kunne jo godt skyde råbuk, vildsvin eller en hind, så hvis han viste mig en af dem, så var jeg klar. Det var helt ok for ham, så vi tog ud for at jage råbuk, vildsvin eller hind.

Jeg formåede aldrig at få nedlagt nogle af de 3, eller for den sag skyld noget andet på resten af turen. Selvom vi godt nok var af sted på 7 af de 8 planlagte jagter. Men jeg fik en masse rigtig gode oplevelser, da guiden formåede at finde kronvildt på så godt som hver eneste af de 7 jagter, vi var på.

Nå men der kommer jo altid en regning, der skal betales, når man har holdt fest. Og det blev jo også tid for protokol skrivning på denne tur.

Formanden kom og afleverede gevirene den anden sidste aften, vi var der. Jeg var på jagt på det tidspunkt, men der var nogle af de andre, der fik snakket med ham. Og de fik også at vide, hvad han havde vejret dem til. De 3 største lå rimeligt tæt, men med min i toppen. Han havde vejret min til 7,4 kg., det gav en pris lige under 20.000 kr. Fik jeg regnet mig frem til.

Det var ikke lige det, jeg havde regnet med at skulle betale for at få en kronhjort i min jagtjournal. Men det var jo sket, så det var bare at betale og så se glad ud.

Næste dag var der rigtig godt vejr med høj solskin, så vi tog gevirene ud og lagde dem i solen hele dagen, så de rigtig kunne tørre og miste noget vægt. Den officielle vejning skulle først foregå om aftenen, så det var først der, den endelige pris blev fastsat. Så kunne vi nu få et par hundrede gram tørret ud af dem, ja så kunne vi måske have sparet et par tusinde kroner. Jeg havde nu ikke de store forhåbninger, men da vi havde spist til aften, ville vores vært lige veje dem for os. Og her vejede min 7,195 kg. Jeg havde sparet et par tusinde, på dette lille tørre trick.

Nå men vi skulle jo ud på den sidste jagt, så måtte vi se hvad de sagde, når vi senere skulle skrive protokol. Jeg tog med min guide, og vi fik endnu en fantastisk aften, med masser af kronvildt i Polen.

Da vi kom tilbage og jeg havde fået afregnet for transport med min guide, samt takket ham for den store hjælp han havde været. Så var det tid til endnu en gang natmad. Her fortalte de andre mig så, at de alle havde skrevet protokol, og gevirene var blevet vejret. Hvordan fanden kunne de det, jeg har jo ikke været til stede, som jeg skulle, brokkede jeg mig højlydt.

Så kom vores vært og lagde min protokol foran mig, og bad mig skrive under. Jeg klappede straks i og skrev under, hurtigere end man kunne nå at sige kronhjort.

Min officielle vejning lød på 6,8 kg., det gav en pris på godt 15.000 kr. Stadig mere end jeg havde regnet med, men noget nemmere at forklarer konen end den første pris.

Alt i alt en rigtig god tur, hvor det endelig skulle lykkedes mig at få nedlagt en kronhjort. Oven i købet en kronhjort, som man ikke lige ser hver dag, og som jeg næppe nogen sinde kommer til at overgå. Jeg har nu heller ikke lige plads til en større hjort her hjemme, den fylder altså rigtig godt på væggen. Så jeg har ikke behov for flere ture til Polen, men man skal jo aldrig sige aldrig.

